

ת"פ 18767/03/17 - מדינת ישראל נגד יוהנתן אמסלם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 18767-03-17 מדינת ישראל נ' אמסלם
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר כץ

המאשימה

נגד

יוהנתן אמסלם

ע"י ב"כ עו"ד אלי כהן ועו"ד איריס טוביאנה

הנאשם

הכרעת דין

1. בתאריך 29.8.16 סמוך לשעה 10:00 בבוקר ניסתה גב' מרין הרצל לחנות את רכבה ברחוב שינקין בתל אביב. גב' הרצל נסעה לאחור על מנת להיכנס לתוך מקום חניה במקביל למדרכה. באותה שעה נהג ברכבו המתלון אף הוא ברחוב שינקין ואף הוא באותו כיוון. המתלון הבחין שגב' הרצל מנסה לחנות, ובכל זאת החליט לעקוף את רכבה. בעוד המתלון מנסה לעקוף וגב' הרצל מנסה לחנות בנסיעה לאחור, התרחשה תאונה בין שני כלי הרכב.
2. הנאשם הוא בעלה של גב' הרצל ובעת התאונה היה על אופנוע סמוך למקום ההתרחשות. הנאשם שמע את רעש התאונה, ומיד הגיע לרכבו של המתלון, פתח את דלת הרכב שלו והכה את המתלון במכת אגרוף. המתלון ניסה להתגונן ברגליו והנאשם משך את רגלי המתלון והוציאו מן הרכב. המתלון אף הוא ניסה להשיב במכת אגרוף לכיוון הנאשם, אך לא פגע בו.
3. כתוצאה מן האגרוף שהכה הנאשם במתלון נגרמו לו חבלות באפו.
4. דבר מכל אלו אינו שנוי במחלוקת. הנאשם הודה בכל אלו בעת המענה לכתב האישום ואף בעדותו בבית המשפט. בכל זאת, נוהלו הוכחות על שתי נקודות בלבד. הראשונה היא שאלת האחריות לגרימת התאונה והשנייה היא מספר האגרופים שכיוון הנאשם לכיוון המתלון.
5. ביחס לשאלה הראשונה שבמחלוקת אומר מיד כי המתלון קיבל על עצמו אחריות מסוימת לגרימת התאונה ואישר בעת עדותו בבית המשפט כי נהג שלא כשורה ולא היה עליו לבצע עקיפה באותן נסיבות (עמ' 7 ש' 16). השאלה האם ברגע המגע בין כלי הרכב היה רכבו של המתלון בתנועה אם לאו, השאלה אם היתה זו גב' הרצל שפגעה בו או הוא שפגע בה, אינה טעונה הכרעה בהליך שבפני, אינה מופיעה כחלק מעובדות כתב האישום ועל כן לא אדרש לה. טענת הנאשם כי ביקש מן המתלון

להמתין (עמ' 32 ש' 27), גם לו אכן כך היה מזווית עיני הנאשם, לא היתה ניתנת לקריאה על ידי המתלונן שהעיד שלא קישר בין הנאשם שרכב על אופנוע לבין הרכב החונה ולא פענח קשר בין סימנים של רוכב האופנוע לבין הרכב החונה (עמ' 6 ש' 11, עמ' 7 ש' 26, עמ' 11 ש' 18).

6. נותרה אם כן רק שאלת מספר האגרופים. הנאשם טען בעדותו כי מדובר באגרוף אחד בלבד ואילו המתלונן תיאר בעדותו כי מיד אחרי התאונה רץ אליו הנאשם, והחל לתקוף אותו דרך חלון הרכב בעודו יושב חגור. המתלונן העיד על כך שניסה לפתוח את הדלת ולצאת אבל הנאשם הקדים אותו, משך את דלת הרכב, פתח אותה, תקף אותו באגרופים תוך כדי צרחות. המתלונן ניסה להרחיקו באמצעות רגליו והנאשם משך את רגלו והוציא אותו מהרכב (עמ' 4 ש' 17). פרט לאגרוף שפגע בו תיאר כי הנאשם "כל הזמן מעיף את הידיים שלו לכיוון הפנים שלי, צורח בטרור" (עמ' 5 ש' 2). בחקירתו הנגדית הסביר שהנאשם "נתן לי הרבה אגרופים אבל לא פגע, עשה במרץ" (עמ' 11 ש' 1).

7. למעשה תיאור המתלונן אינו שנוי במחלוקת והנאשם הודה בדברים מפורשות בחקירתו במשטרה ובמידה מסוימת גם בעדותו בבית המשפט. בחקירה במשטרה אמר הנאשם "ראיתי אותו ככה במצב הזה שהוא בתוך המכונית אז תפסתי אותו כשהיה בתוך המכונית אני הרבצתי אני גבוה הוא היה מלמטה אז פשוט נתתי ככה אגרוף למטה הוא ניסה להגן על הראש שלו [...] אני פתחתי את הדלת של האוטו שלו" ולשאלה כמה אגרופים נתן לו כשהיה בתוך הרכב השיב "מכה אחת אולי שתיים אני לא יודע הייתי עצבני" (ת/5 ש' 11, ש' 35, ש' 43). בעדותו הסתייג מן האפשרות ליותר מאגרוף אחד. בחקירתו הראשית העיד כי שמע את צליל התאונה, הבחין באשתו שנבהלה "אז באתי, פתחתי את הדלת נתתי לו מכה, הוא ניסה להכות אותי ברגליים שלו אני תפסתי לו את הרגליים" (עמ' 32 ש' 32) ובהמשך "אני פותח את הדלת ונותן לו מכה ואז הוצאתי אותו מהרכב במשיכה ברגליים" (עמ' 36 ש' 16). הנאשם כפר בכך שאמר במשטרה שהכה כמה פעמים (עמ' 35 ש' 33) ברם צפיה בסרטון שתיעד את החקירה (ת/8) מגלה כי הנאשם אמר תחילה שנתן אגרוף אחד אך מיד הוסיף "maybe שתיים" בשילוב שבין אנגלית לעברית וכדי להבהיר הוסיף בצרפתית, אשר תורגמה על ידי המתורגמנית "הייתי עצבני, לא הרבצתי לו הרבה פעמים" (אציין כי האמור בשורה 47 להודעה הוא אישור לדברי החוקרת ולא דברים ישירים מפי הנאשם). להכחשה בבית המשפט לא היה אם כן מקום, שכן הנאשם אישר אפשרות שהכה יותר מפעם אחת והסתפק בקביעה שלא הכה הרבה. בכך למעשה נפתרה המחלוקת שכן אין עוד כל הבדל בין תיאורי המתלונן לבין הנאשם. הנאשם ניסה להכות והניף ידיים וחבט באגרוף אחד אולי שניים אשר אחד מהם פגע בפניו של המתלונן וגרם לו נזק. יצוין כי התעודה הרפואית מיום האירוע (ת/2) מתייחסת לרגישות בצלעות בנוסף לחבלה באף. רק מאחר והמתלונן לא הזכיר חבלה זו בעדותו נותר ספק קל ביחס לאחריות הנאשם לחבלה זו.

8. העדה גב' וחניש לא תרמה באופן ממשי לבירור האירוע שכן בעדותה לא זכרה את האירוע ולא את הפרטים הרלוונטיים למחלוקת (עמ' 18 ש' 12, ש' 19), העידה שהנאשם יצא מן הרכב החונה, דבר שלכל הדעות לא התרחש ולגבי האלימות שהיא הנתן שנוטר במחלוקת העידה שאינה זוכרת ולא זכרה אפילו את האגרוף שאינו שנוי במחלוקת (עמ' 18 ש' 21, עמ' 19 ש' 3). כאשר הוצגה לה הודעתה במשטרה שם מסרה שהנאשם חבט במתלונן "לפחות שני בוקסים" התכחשה לדברים (עמ' 19 ש' 18). במאמר מוסגר אציין כי הטענה שהנאשם הוריד את השעון (טענה המרמזת על כך שנערך לקרב) והועלתה על ידי העדה, נתמכה בסרטון חקירת הנאשם (ת/8), שם נראה כי הנאשם ללא שעון ונותר רק סימן שיזוף שמזכיר את המקום בו נוהג להימצא השעון בדרך כלל. העד מר רופא שזומן כעד הגנה לא תרם אף הוא דבר לבירור השאלות שבמחלוקת. אשתו של הנאשם גב' הרצל שזומנה כעדת הגנה אף היא לא סייעה לבירור המחלוקת שכן לטענתה נותרה ברכבה ולא הבחינה במתרחש (עמ' 48 ש' 24), לא זכרה "מי נתן למי אני ראיתי פשוט ידיים באוויר, תנועות עצמן, לא התעסקתי במי נתן למי אגרוף" (עמ' 48 ש' 32). העדה לא רצתה להעיד אפילו על מה שהנאשם הודה בו, היינו האגרוף

שנתן ופגע במתלון ואף הוסיפה קינטור מצד המתלון (עמ' 50 ש' 13) למרות שהנאשם אישר שהמתלון ישב ברכבו ולא דיבר בטרם ספג ממנו אגרוף (ת/5 ש' 7).

9. בפרשת התביעה הוגשה הודעת הנאשם בהסכמה וכן אישור ביצוע תרגום וטופס חתימה על הודעה בדבר זכויות חשוד (ת/5). על אף ההסכמה בעת עדות הנאשם טען שלא הוקראו לו זכויותיו בצרפתית ולא הודעה לו זכותו להתייעץ עם עו"ד משום שהחוקרת מיהרה (עמ' 43 ש' 27, עמ' 44 ש' 3). בניגוד לכך, צפייה בדיסק מלמדת שזכויות הנאשם, לרבות הזכות להתייעץ עם עו"ד הוקראו ותורגמו לצרפתית, הוא נשאל על כך שוב בתחילת החקירה, החוקרת ניהלה את החקירה באופן רגוע ובאדיבות מבלי שמיירה. יש בכך להעיד על כך שהנאשם אינו מהסס לשנות את המציאות לטובתו ללא סיבה ובניגוד לראיות מוחשיות.

10. הנאשם סיפר על כך שהיה מודאג לשלום בת זוגו בשל כך שהיתה בהריון. ברור לכל שהדאגה האמורה אינה מצדיקה אלימות כלפי הנהג שהיה מעורב בתאונה. יתר על כן, הדאגה לא ניכרת מקום שלשמע התאונה ניגש הנאשם מיד למתלון והיכה אותו בחמת זעם במקום לגשת לאשתו ולדרוש בשלומה. הנאשם אישר שכך נהג והסביר שעשה כן מחמת 'קריזה' (ת/5 ש' 81 ות/8).

11. אני קובעת כממצאים עובדתיים את הפרטים הבאים: בתאריך 29.8.16 סמוך לשעה 10:00 בבוקר ניסתה גב' הרצל לחנות את רכבה ברחוב שינקין בתל אביב. גב' הרצל היתה אז בחודש השישי להריונה. גב' הרצל נסעה לאחר בניסיון לחנות במקביל למדרכה. באותה שעה נהג ברכבו המתלון אף הוא ברחוב שינקין בכיוון נסיעת גב' הרצל. המתלון הבחין שגב' הרצל מנסה לחנות, ובכל זאת החליט לעקוף את רכבה. בעוד המתלון מנסה לעקוף וגב' הרצל מנסה לחנות, התרחשה תאונה בין שני כלי הרכב. לשמע קול התאונה, הגיע הנאשם לרכבו של המתלון, פתח את דלת הרכב שלו, הכה אותו במכת אגרוף ונופף בידיו וניסה להכותו שוב. המתלון ניסה להתגונן ברגליו והנאשם משך את רגלי המתלון והוציאו מן הרכב. המתלון אף הוא ניסה להשיב במכת אגרוף לכיוון הנאשם, אך לא פגע בו. כתוצאה מן האגרוף שהכה הנאשם במתלון נגרמו לו חבלות באפו, נפיחות בגשר האף, שינוי קל של ציר האף ימינה וסטיה של מחיצת האף בצורה דפורמטיבית (ת/4).

12. מן העובדות בהן הודה הנאשם בבית המשפט עולות שתי עבירות נוספות מעבר למתואר בכתב האישום. האחת עבירת תקיפה בכך שהנאשם משך את רגלי המתלון. השניה העובדה שניסה לתקוף את המתלון באגרופים. מאחר ומדובר בהודאת נאשם בעת עדותו בבית המשפט, אין כל צורך בתוספת ראיתית וכמובן שהיתה לנאשם הזדמנות להתגונן בענין זה, שכן מי שהעלה את הדברים היה הוא עצמו מרצונו הטוב והחופשי בעת עדותו. ניתן היה להרשיע את הנאשם בעבירות נוספות. עם זאת, מאחר והתביעה לא ביקשה לעשות כן ולא הזהירה אותו בדבר כוונה זו, לא בעת עדותו ואף לא במהלך הסיכומים, לא מצאתי לעשות כן אף אני במסגרת הכרעת הדין.

13. לאור האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ט, 18 נובמבר 2018, במעמד הצדדים.

ניתנה היום, י' כסלו תשע"ט, 18 נובמבר 2018, במעמד הצדדים

חתימה